

indstilling af De samvirkende Fagforbund og 2 efter indstilling af De samvirkende Invalideorganisationer.

Stk. 7. Invalideforsikringsretten og ankenævnet for invalideforsikringsretten er bemyndiget til, når omstændighederne taler derfor, at tilkalde en specialist som rådgiver. Nærmere regler om tilkaldelse af specialister, disses honorarer m. m. skal indeholdes i rettens og ankenævnets forretningsordener.

Stk. 8. Forretningsordenen for invalideforsikringsretten og ankenævnet for invalideforsikringsretten fastsættes af socialministeren.

Stk. 9. Invalideforsikringsretten og ankenævnet for invalideforsikringsretten afgiver hvert år beretning til socialministeren om deres virksomhed. Beretningerne offentliggøres på den af ministeren foreskrevne måde.“

Til § 49.

I stk. 1 foretages følgende ændringer:

I 1. linie indføres efter ordet „Invalideforsikringsretten“ ordene „og ankenævnet for invalideforsikringsretten“.

I 5. linie indføres efter ordet „retten“ ordene „og ankenævnet“.

I stk. 2 foretages følgende ændringer:

I 1. linie indføres efter ordet „rettens“ ordene „og ankenævnets“.

I 3. og 5. linie indføres efter ordet „retten“ ordene „og ankenævnet“.

I stk. 3, 1. linie, indføres efter ordet „Retten“ ordene „og ankenævnet“.

Til § 50.

I stk. 1, 1. linie, indføres efter ordet „invalideforsikringsretten“ ordene „eller ankenævnet for invalideforsikringsretten“.

I stk. 2, 2. linie, indføres efter ordet „rettens“ ordene „eller ankenævnets“.

Til § 61.

I stk. 1, 2. linie, indføres efter ordet „invalideforsikringsrettens“ ordene „og ankenævnet for invalideforsikringsrettens“.

Til § 84.

I paragraffens sidste linie udgår ordene „er endelige“ og i stedet indsættes „kan indankes for ankenævnet for invalideforsikringsretten, jfr. § 45, stk. 5“.

§ 2.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1955.

Stk. 2. Socialministeren bemyndiges til at lade folkeforsikringsloven, jfr. bekendtgørelse nr. 218 af 11. juli 1953, optrykke og bekendtgøre med de ændringer og tilføjelser, som er en følge af nærværende lov samt lov nr. 319 af 8. december 1953.

Bemærkninger til lovforslaget.

Afgørelsen af, om en invalideforsikret persons erhvervssevne er nedsat så betydeligt, at han har ret til invaliderente, træffes ifølge folkeforsikringslovens § 1 af invalideforsikringsretten, der også træffer afgørelse af spørgsmålet om iværksættelse af helbredelses- og erhvervsmæssige foranstaltninger, herunder om ydelse af proteser og andre hjælpemidler.

Invalideforsikringsretten består af en formand og 5 andre medlemmer. Rettens formand skal ved sin udnævnelse fyldestgøre betingelserne for at kunne være landsdommer, eller han må have bestået en statsvidenskabelig eller nationaløkonomisk eksamen og derefter have haft mindst 3 års praktisk og embedsmæssig virksomhed. Af rettens øvrige medlemmer skal 2 være lægekyndige, 2 ved deres første udnævnelse opfylde betingelserne

efter § 6 for at være ubemidlede medlemmer af en anerkendt sygekasse og 1 være arbejdsgiver og som sådan beskæftige mindst 6 arbejdere. Nævnte medlemmer tilligemed suppleanter for disse udnævnes for et tidsrum af 6 år ad gangen af socialministeren. Direktøren for sygekassevæsenet samt direktøren for ulykkesforsikringen deltager i rettens møder, men uden stemmeret.

Ifølge folkeforsikringslovens § 45 er de af invalideforsikringsretten truffne afgørelser endelige og kan således hverken indbringes for socialministeriet eller for domstolene. Bestemmelsen stammer fra lov af 6. maj 1921 om invalideforsikring, i hvis § 16, stk. 4, der var fastsat, at rettens afgørelser var endelige. Det i sin tid forelagte lovforslag (Rigsdagstidende 1920—21. tillæg A, spalte 2969 og følgende) henviste herom til bemærkningerne til